

VERLOREN MISO

Leesexemplaar

**RAF
DE BIE
VERLOREN
MISO**

P E L C K M A N S

1.

Als Yusuke spreekt over de miso ramen eetkraampjes in Hokkaido lijkt het alsof hij het over zijn eerste verliefdheid heeft. Zijn ogen krijgen een dromerige blik en zijn stem een nostalgische toon. Op dat moment is het zaak om je zo snel mogelijk uit de voeten te maken, want als hij eenmaal begint te vertellen is er geen houden meer aan. De hele avond spreekt hij dan over perfect gezouten bouillon met daarin drijvende hete noedels en alle verschillende ingrediënten die daarmee worden gecombineerd. Geroosterde maïs, bijvoorbeeld, met buikspek en een klontje boter erbij. Of sojascheuten, lente-ui, varkensreepjes en sesamzaad. Het gaat zelfs zo ver dat Yusuke de kleuren van de kommen beschrijft waaruit hij die bewuste maaltijden heeft gegeten. Er is niets aan te doen: Yusuke is in de eetkraampjes van Hokkaido zijn hart verloren.

Aanvankelijk probeer ik zijn blik te verruimen. ‘Maar Yusuke,’ zeg ik dan, ‘hier hebben we toch ook veel heerlijke gerechten? Steak tartaar. Of witlof met kaas en ham in de oven.’

Ik heb de woorden amper uitgesproken of ze worden

alweer door Yusuke van tafel geveegd. Die gerechten komen volgens hem niet in de buurt van miso ramen in Hokkaido. Meer nog, ze mogen zich niet eens in dezelfde kamer bevinden.

Vervolgens gooi ik het over een andere boeg. Op internet zoek ik naar de voornaamste Japanse restaurants in de stad en ga daar met Yusuke miso ramen eten. Ik boek het beste tafeltje en we eten onze buik rond. Aan het einde van zo'n maaltijd veegt Yusuke met zijn servet zijn mond af en zegt steevast: 'Heel lekker.' Waarna hij er onvermijdelijk aan toevoegt: 'Alleen jammer dat het geen miso ramen in Hokkaido is.'

Uiteindelijk kom ik met een laatste argument op de proppen. 'Misschien verheerlijk je je herinneringen. Veel mensen hebben heimwee naar hun jeugd. Toen leken dingen mooier te zijn, leuker, spannender, of zoals in jouw geval, lekkerder. Maar heel vaak waren die fantastische dingen helemaal niet zo bijzonder. We zijn de negatieve aspecten ervan simpelweg vergeten. En alsof dat nog niet erg genoeg is, contrasteren die opgepoetste herinneringen ook nog eens met de huidige problemen van ons volwassen leven. Hierdoor krijgt een gebeurtenis uit het verleden de kans om uit te groeien tot een vlaggenstok om mee te zwaaien, een uithangbord om terug te blikken naar schijnbaar betere tijden.'

Ook deze redenering mag niet baten. Yusuke houdt vol dat een kom miso ramen in Hokkaido op dat moment nog net zo lekker zal smaken als vroeger. Daar heeft zijn jeugd helemaal niets mee te maken.

Na maandenlang proberen rest me nog slechts één optie. Ik zal het naast me moeten neerleggen.

*

Mijn naam is Nina, ik ben zesentwintig jaar en op geen enkel moment in mijn leven heb ik meer dan één vriend tegelijk. Met *vriend* bedoel ik geen relatie-vriend, al zijn er natuurlijk momenten waarop die twee samenvallen. Ook komt het weleens voor dat ik samen ben met iemand die ik nog niet met de beste wil van de wereld als een vriend zou beschouwen, een foute kerel zeg maar – die relaties zijn meestal geen lang leven beschoren. Maar wat vrienden betreft ben ik dus een beetje apart. Al sinds mijn kinderjaren kom ik af en toe iemand tegen die een poos in mijn leven is en waar ik een bijzondere tijd mee doorbreng. Na een zekere periode verdwijnt die weer en komt een andere vriend in de plaats. Eigenlijk is het zoals de seizoenen: ze gaan voorbij en maken telkens plaats voor een nieuw. Vandaar dat ik me in een periode zonder vriend nooit echt eenzaam voel. Je vraagt je toch ook niet

af of het na een donkere winter opnieuw lente wordt? Dat gebeurt automatisch.

Een tijdje geleden las ik in een tijdschrift hoe moeilijk het voor veel mensen is om nieuwe vrienden te maken. Daar heb ik dus nooit last van. Het probleem met mijn vriendschappen is dat ze altijd ten einde komen. Niet omdat ik ruzie met hen maak of omdat er iets heel dramatisch gebeurt, zoals een sterfgeval. Nee, vaak houdt de vriendschap op om heel onbenullige redenen. Iemand vergeet eens op een afgesproken uur te bellen en vervolgens is de ondergang ingezet. We zien elkaar minder en die bijzondere band lijkt plots helemaal verdwenen. Het voelt alsof die bewuste vriend en ik op zeker moment al onze vriendschap hebben opgebruikt, dat er sprake is van een aanvankelijk goedgevuld vat dat na verloop van tijd helemaal leeg is geraakt, zonder dat er ergens een bron beschikbaar is om dat vat opnieuw te vullen.

Als ik spreek over vriendschappen die lijken op de seizoenen, wil dat trouwens niet zeggen dat mijn vriendschappen precies drie maanden duren. Sommige vrienden blijven enkele jaren, andere slechts weken. Maar een vriendschap houdt altijd op en vervolgens komt er altijd weer een nieuwe. Eén per keer.

In de lente van 2024 werd Yusuke mijn vriend.

*

Mijn zus is de eerste die me over Yusuke vertelt. Dat gebeurt in 2023, in het weekend van de voorjaarsschoonmaak. Ze komt me daar elk jaar mee helpen omdat ze weet dat ik er anders nooit aan zou beginnen. Een hele dag wasen we gordijnen, kloppen tapijten uit, spoelen glaswerk, verwijderen verborgen spinnenwebben en doen al die dingen die volgens haar op de vooravond van de lente moeten gebeuren. Ze is niet te stoppen. Alles moet proper. Terwijl ik haar zo driftig bezig zie, herinner ik me een zegswijze over herinneringen. Dat we ze bij het terugblikken naar vroeger vanonder het stof tevoorschijn moeten halen. Als mijn zus de binnenkant van haar hoofd zo proper hield als mijn appartement tijdens de voorjaarsschoonmaak, zou ze zich elk moment van haar leven glashelder kunnen herinneren.

's Avonds zitten we op bed kleren te sorteren. Er is een immer groeiende stapel die het label MAG WEG krijgt, een kleinere stapel met MAG BLIJVEN en een kleinste stapel met VOOR MIJN ZUS. In mijn tienerjaren heb ik mijn vriendjes op dezelfde manier ingedeeld.

Bij een van de jurken zit een kleine scheur in de kraag. Ik heb de scheur in de winkel opgemerkt en er een mooie korting voor gekregen.

‘Die is mooi,’ zegt mijn zus. ‘Waarom heb ik je daar nog niet in gezien?’

Ik wijs naar de kraag.

‘Laat hem dan gewoon maken? Door Yusuke, bijvoorbeeld.’

‘Yusuke?’ vraag ik. ‘Is dat de eigenaar van die nieuwe sushitent op de hoek?’

Mijn zus houdt de kraag tegen het licht en bekijkt het scheurtje wat beter. ‘Sushitent? Waarom zou de eigenaar van een sushitent een jurk herstellen?’ Na enkele tellen legt ze de jurk neer en kijkt ze me streng aan. ‘Of impliceer je nu dat elke Japanner hier automatisch een sushitent uitbaat? Want als je dat denkt, is dat een beetje racistisch.’

Mijn zus en ik hebben een heel andere kijk op humor. Ik vind dat je over alles grappen mag maken. Voor haar zijn er verboden onderwerpen, dingen waar je niet mee mag lachen, omdat volgens haar humor voor sommige mensen een aantrekkelijke cadeauverpakking is om met allerlei lelijks weg te komen. Ze werkt als lerares in een stedelijke middelbare school waar dat dagelijks schering en inslag is.

‘Ach, het was maar een grapje.’

‘Je moet opletten met zoiets te zeggen. Voor je het weet—’

‘Kom op, ik heb de hele dag gedaan wat je van me vroeg. Wie is die Yusuke?’

Mijn zus vouwt de jurk op. Ze neemt er haar tijd voor, alsof ze me straft voor wat ik heb gezegd door me te laten wachten. Ze doet me precies vijf jaar oud voelen. ‘Yusuke heeft een naaiwinkeltje in de Kattenstraat.’

‘De Kattenstraat? Dat is een heel eind voor een scheur in een jurk.’

Mijn zus neemt een andere jurk van de kledingstapel, gaat ermee voor de spiegel staan en houdt hem voor haar lichaam. ‘Maar niemand is zo goed als Yusuke.’

‘Dat klinkt gewoon alsof je hem knap vindt. Je bent waarschijnlijk verliefd op hem.’

‘Yusuke is niet lelijk. Maar echt knap is hij ook niet, hoor. Daarvoor kijkt hij me wat te droevig uit zijn ogen. Verliefd ben ik zeker niet.’

Ik neem de jurk van de stapel en bekijk de scheur. ‘Ik wilde hem eigenlijk zelf herstellen. Zo moeilijk kan het niet zijn.’

Mijn zus lacht. ‘Jij? Kleren herstellen? Ach meisje, ga maar naar Yusuke. Als hij het heeft gemaakt, zie je er helemaal niets meer van. Geloof me maar.’

‘Je doet het klinken alsof hij een soort van klerengod is.’

‘Is hij ook. Hij kan alles herstellen.’

Ik trek een gezicht alsof ik onder de indruk ben. ‘En dat voor de eigenaar van een sushitent.’

*

De tweede keer dat ik over Yusuke hoor, is enkele weken later, in de stripwinkel waar ik werk. Er is een klant die een zeldzaam exemplaar komt ophalen van een bekende reeks, een eerste druk. Hij heeft er een hoge prijs voor betaald en bij dat soort klanten zorg ik meestal voor een drankje erbij, zodat het een mooi moment wordt. Maar wanneer ik met de ladder het stripboek van de bovenste plank wil nemen, blijft mijn blouse aan een uitstekende nagel haken. De stof scheurt onder mijn arm en een toefje ongeschoren okselhaar wordt zichtbaar.

De klant kijkt even verschrikt, maar lacht dan begripvol. 'Je moet eens naar Yusuke gaan,' zegt hij. 'In de Kattenstraat. Hij is een Japanse inwijkeling. Zijn zaak is pas een jaar open, maar hij werkt snel en zorgvuldig. Ik kan hem ten zeerste aanraden. Ik denk zelfs dat je je beter kan haasten. Nu is hij nog niet zo bekend, maar dat zal snel veranderen. Hij gaat de trouwjurk van mijn zus ontwerpen.'

Dat is twee keer op korte tijd dat ik over dezelfde kleermaker hoor. Dat is me nog niet eerder overkomen. Ik neem me op dat moment voor om die Yusuke snel eens te bezoeken. Dat het uiteindelijk nog een jaar duurt alvorens ik hem werkelijk ontmoet, heeft helemaal niets met Yusuke te maken, maar vooral met een combinatie van mijn luiheid en mijn uitstelgedrag. Wanneer ik bijna een jaar later zijn winkel betreed, is dat vooral omdat de

voorjaarsschoonmaak eraan komt en ik mijn zus niet opnieuw over de scheur in mijn jurk wil horen zaniken, met de bijbehorende kritiek dat ik mijn leven wat beter moet organiseren.

*

De Kattenstraat is een kaarsrechte tussenweg op een steenworp van de universiteit. Ik ben er tijdens mijn studies weleens doorgelopen, maar ik koos meestal voor een andere route, omdat het niet de meest aangename straat is. Eigenlijk heb ik het altijd een verloren straatje gevonden. Het naambordje is verweerd, de ingang half verborgen achter een uitgroeiende haag. Een kaartenmaker kan het makkelijk vergeten op te nemen in de atlas en niemand zou het missen. Winkels heb ik er nooit gezien, enkel wat oude hoge huizen met tralies voor de ramen, ik vermoed uit angst tegen vandalisme. De gevels vol afgeschilferde verf leunen zwaarmoedig tegen de straat aan.

Het is een bewolkte dinsdagmiddag begin maart als ik me na een handvol jaren nog eens in die bewuste Kattenstraat bevind. Ze is nog even lelijk en kaal als ik me herinner. De enige uitzondering is halverwege te vinden. Op de plek waar ik me een oud pand meen te herinneren, is nu de naaiwinkel van Yusuke gevestigd. Ik krijg er zicht op een

mooie vitrine met mosgroene raamstijlen. De houten deur is in dezelfde kleur geverfd en ook op het ovalen houten uithangbord staan twee Japanse karakters in mosgroen te pronken. Het is sober, maar stijlvol. Er is nagedacht over de uitstraling van de winkel. Wilde opvallende kleuren zouden de boel op een kauwgomballenautomaat doen lijken, nu is het eerder alsof Yusuke wil zeggen: 'Ik weet dat dit een lelijke straat is, daarom heb ik ook niet geprobeerd om te overcompenseren. Als iedereen hier de boel een beetje keuriger maakt, dan valt de Kattenstraat best mee.'

In de vitrine staat op een tafeltje een ouderwetse naaimachine uitgestald. Het is een echt museumstuk. Aan de zijkant van de machine hangt een groot tandwiel met een hendel eraan. Wellicht werkte de machine volledig mechanisch en moest ze door twee personen worden bediend. De leerling draaide aan de hendel, waardoor het tandwiel in beweging kwam en de naald op en neer bewoog, zodat de kleermaker kon naaien. Ik kan me zo de ruzies inbeelden wanneer de leerling, verveeld door het monotone werk, zijn gedachten liet afdwalen en te laat stopte met het draaien aan de hendel, waardoor de burgemeester riskeerde een broek met een vastgenaaide linkerpijp te moeten dragen. Is het ooit zo verlopen? Ik heb geen idee. Mijn zus heeft gelijk. Ik ken helemaal niets van kleren maken. Het enige wat ik over deze oude naaimachine kan vertel-

len, is dat ze nooit meer iets zal herstellen. Ze is helemaal verroest.

In de winkel staan een aantal kledingrekken keurig op een rij. Ze hangen vol jurken, hemden, broeken en jassen. De muren van de winkel zijn bedekt met hoge houten kasten waar zoveel rollen stof uitsteken dat je er de hele winkel wellicht drie keer mee kan inpakken. En ergens in een hoekje, half verborgen achter een moderne naaimachine, omsingeld door enkele met kleren bezaaide tafels, zit een jonge Aziatische man te werken.

Dat moet Yusuke zijn.

Ik schat hem rond de dertig, misschien net iets jonger. Hij heeft een rond gezicht met een kleine bolle neus en zijn donkere haar is kort geschoren, al is het vooraan iets langer. Als hij het met gel omhoog zet, kan hij doorgaan voor een Japans Kuifje. Over zijn droevige ogen kan ik weinig zeggen. Hij houdt ze strak op de naaimachine gericht.

‘Mag je de winkel niet binnen?’

Een oudere man is naast me komen staan. Hij draagt een wollen jas met een sjaal in Schots ruitjesmotief en is de bezitter van een keurige zilvergrijze haardos met een al even zilvergrijze reusachtige walrussnor, die zo vol op zijn bovenlip staat dat zijn mond er geheel achter verborgen gaat. Om een of andere reden ziet hij er belangrijk uit, al

is dat misschien omdat zijn postuur zo imposant is. Hij is anderhalve kop groter en drieënhalve buik breder dan ik. In elke hand draagt hij een goedkope plastic tas, volgestouwd met boodschappen: groenten en fruit puilen eruit. De linkse tas is zo volgeladen dat hij op scheuren staat.

‘Ik keek maar even of ik op de juiste plek was. Dit is de naaiwinkel van Yusuke, toch?’

‘De enige echte.’ De oudere man wijst enthousiast naar het uithangbord. Bijna rollen enkele citroenen uit de tas. Hij lijkt het niet te merken. ‘Dat is zijn naam, geschreven in Japanse karakters.’

‘Daar staat Yusuke geschreven?’

De man knikt.

Ik bestudeer het uithangbord. Elk karakter is bijzonder sierlijk afgebeeld en lijkt eerder op een tekening of een minimalistisch schilderijtje. Het linkse doet me bijvoorbeeld aan een gezellig huisje denken, terwijl het rechtse me eerder voorkomt als een piraat met een houten been. Ik vraag me af wat een psycholoog van mijn interpretatie van deze Japanse karakters zou maken. Misschien zegt het iets over wie ik ben en hoe ik in het leven sta, dat mijn temperament me bijvoorbeeld de zeven zeeën wil laten bevaren, maar dat me dat in de toekomst een been zou kunnen kosten en dat het veiliger is als ik gewoon thuisblijf.

‘Het betekent hulp en plezier.’ De oudere man breekt de stilte die is ontstaan door mijn eigen persoonlijkheidsanalyse. Als ik hem vragend aankijk, zegt hij verduidelijkend: ‘Yusuke. Hulp en plezier.’

‘De naam Yusuke betekent hulp en plezier?’

‘In dit geval wel. Dat wil zeggen, zijn ouders kozen er bij de naamgeving voor om Yusuke met de karakters voor *hulp* en *plezier* te schrijven. Maar ze hadden net zo goed een andere keuze kunnen maken. *Yu* kan je ook met het karakter voor *moedig* schrijven. En *suke* kan staan voor *onderhandelen*. Het ligt er maar aan welke kwaliteiten de ouders aan hun kind willen toekennen.’

‘Moedig onderhandelen. In dat geval was Yusuke misschien een gijzelingsdeskundige geworden.’

‘Ja!’ zegt de oudere man met wat lijkt op een lach, al gaat die verborgen achter die enorme zilvergrijze snor. ‘Ja, misschien wel. Maar in dit geval is het hulp en plezier geworden. Yusuke heeft zelfs even overwogen om op het uithangbord simpelweg *Hulp en Plezier* te schrijven, maar hij was bang dat mensen zouden denken dat zijn winkel een exotisch massagesalon was, waar aan de klanten met een beetje hulp een heleboel plezier wordt geschonken.’

Nu is het mijn beurt om te lachen. ‘Is dat echt waar?’

‘Hij heeft het me zelf verteld.’

Door het raam zie ik hoe Yusuke nog steeds even toegewijd aan het werk is als zonet. ‘U bent hier vaste klant?’

‘De overbuur.’ De oudere man wijst naar een groot huis aan de overkant. Opnieuw rollen er bijna enkele citroenen uit de boodschappentas. Opnieuw lijkt hij het niet te merken.

De overbuur. Dat is nog eens bijzonder. In mijn studentenjaren heb ik in deze straat nog nooit iemand zijn huis zien binnengaan of verlaten. Als iemand me toen had verteld dat de huizen in de Kattenstraat er alleen maar stonden omdat er nu eenmaal huizen horen te staan in een straat, had ik dat vast geloofd. En nu sta ik voor een bewoner van de Kattenstraat.

‘Ik laat weleens een knoop herstellen, maar verder heb ik niet zo vaak nood aan een kleermaker. Ik kook weleens voor hem. Al die studenten blijven maar komen en dan vergeet hij zelf te eten. Ze krijgen hier vijftig procent korting, weet je? Je moet enkel je studentenpas tonen. Ben jij misschien een student?’

Ik schud mijn hoofd.

‘In ruil voor de maaltijden geeft hij mijn planten water als ik op reis ben. Ik trek vaak naar de bergen, daar ga ik fossielen zoeken. Ik heb een kamer vol.’

Zonder aarzelen vertelt de man over zijn leven. Dat gebeurt in mijn gesprekken met oudere mensen wel vaker.

Ik zeg vriendelijk goeiedag en enkele minuten later ken ik hun hobby's, hun gezondheidsklachten en de namen en de beroepen van de voornaamste leden van hun familie.

‘En als ik weer terug ben, luistert hij naar mijn vervelende reisverhalen.’

Ik lach. ‘Ach, zo vervelend bent u toch niet?’ Ik werp een blik op mijn horloge en vloek binnensmonds. Vandaag is de stripwinkel in de voormiddag gesloten. Ik heb uren tijd gehad en nog ben ik erin geslaagd om pas op het laatste nippertje in gang te schieten. ‘Helaas moet ik nu echt wel naar binnen. Ik zit wat in tijdnood. Het was leuk om u te ontmoeten.’

‘Als je je studentenpas toont, krijg je korting,’ zegt de oudere man nog een keer. Vervolgens loopt hij naar de overkant van de straat, worstelt aan de deur even met zijn boodschappentassen, waarbij hij uiteindelijk, voordat hij met een brede zwaai zijn huis binnengaat, toch een citroen verliest.

Dat is nu een bewoner van de Kattenstraat, denk ik. Iemand die fossielen verzamelt, een Schotse sjaal draagt en met citrusvruchten in het rond zwaait alsof ze hem niets kunnen schelen. Ik steek de straat over om de citroen op te rapen. Ik veeg hem schoon aan mijn jas, stop hem in mijn tas en loop weer naar de winkel van Yusuke.

*

Wanneer ik die mooie mosgroene deur open, klingelt boven mijn hoofd een oude koebel. Ze lijkt uit hetzelfde tijdperk te stammen als de verroeste naaimachine in de vitrine. Even blijft het stil. Dan legt Yusuke zijn werk neer, kijkt op en glimlacht. ‘Goeiemiddag. Welkom bij Yusuke.’ De woorden zweven mijn richting uit, gedragen op de vleugels van een licht Japans accent.

‘Goedemiddag,’ zeg ik, dichterbij schuifelend. ‘Ik kom voor een herstelling.’ Ik haal de jurk en de blouse uit mijn tas. ‘In beide zit een scheurtje. Bij de jurk aan de kraag en bij de blouse onder de linkeroksel.’

‘Mag ik eens kijken, juffrouw?’ Beleefd neemt Yusuke de kledingstukken aan. Eerst speurt hij naar de scheur in de blouse. Die is snel gevonden.

‘Het gebeurde tijdens een belangrijke verkoop in mijn winkel. Misschien had het universum er iets mee te maken. Je weet wel, er gebeurt iets goeds en daarna gebeurt er iets slechts. De wereld die in evenwicht moet blijven.’

Yusuke strijkt met zijn vinger langs de scheur, denkt even na en neemt vervolgens de jurk erbij. Ook die wordt aan een inspectie onderworpen.

‘Mijn zus zei dat je de kledingstukken kan herstellen zodat ze weer als nieuw lijken.’

‘Jouw zus?’ Hij fronst.

‘Ze komt hier weleens. Simone. Zij is de oudste. En ik ben Nina. Van Nina Simone. Mijn ouders zijn erg fan van haar.’

Yusuke denkt even na en knikt afwezig.

Boven mijn hoofd hangt een antieke vogelkooi. Ze ziet er zo aftands uit dat zelfs een zieke papegaai door die vermolmdde spijlen zou weten te ontsnappen. In de straat om de hoek is er wekelijks een rommelmarkt. Ik begin te vermoeden dat Yusuke daar zijn meubilair bij elkaar heeft gezocht.

Yusuke bekijkt de jurk nog wat beter en bestudeert vervolgens de blouse nog een keer. Daarna neemt hij een papier en een pen en schrijft de nodige informatie op. Hij laat het me ondertekenen en geeft me een kleine bestelbon.

‘Denk je dat het zal lukken?’ vraag ik.

Yusuke reikt naar een halflege kop koffie op een tafel achter hem, neemt een grote slok en smakt met zijn lippen.

Ik lach, waarna ik hem bedank en de bestelbon in mijn tas stop. Terwijl ik me naar buiten begeef, moet ik mijn zus gelijk geven. Yusuke heeft inderdaad droevige ogen.

*

Een week later ga ik mijn kleren ophalen. Het is aardig

druk in de winkel. Een groepje studenten staat bij de kassa aan te schuiven, twee jongens en twee meisjes. Terwijl ze keuvelen over een recent muziekoftreden zoekt Yusuke hun bestellingen bij elkaar.

De overbuurman van Yusuke heeft me al verteld dat studenten hier een stevige korting krijgen. Misschien is de locatie van deze naaiwinkel beter gekozen dan ik aanvankelijk dacht. De huur van een pand is in deze buurt vast bijzonder goedkoop. En met de universiteit om de hoek wordt die studentenkorting ruimschoots goedge maakt door de vele klanten die Yusuke over de vloer krijgt. In een tweedehandsklerenwinkel koop je voor een prikje wat leuke outfits en vervolgens laat je ze hier op maat maken. Het zou me niet verbazen als Yusuke zich intussen heeft opgewerkt tot onofficiële kleermaker van de universiteit.

‘Dag en bedankt!’

Terwijl Yusuke de studenten bedient, bestudeer ik de pakjes kleren die hij aan hen overhandigt. Ze zijn zorgvuldig omwikkeld met bruin papier, met een juten touwtje eromheen. Het voelt allemaal heel ambachtelijk aan.

Al snel is het mijn beurt.

‘Goedemiddag. Welkom bij Yusuke.’ Opnieuw krijg ik die vriendelijke professionele glimlach aangeboden.

‘Goedemiddag. Ik kom een herstelling ophalen. Een blouse en een jurk.’ Ik overhandig hem de bestelbon.

‘Een moment, juffrouw.’ Yusuke draait zich naar de grote kast tegen de muur en zoekt in de vele compartimenten naar het juiste pakje. Hij neemt er eentje uit, bestudeert het kort en legt het weer terug, om vervolgens een ander pakje te nemen. Dat doet hij een paar keer. Het doet me denken aan de gedachten in mijn hoofd. Die stop ik ook in kastjes en lades, waarna ik er vaak niet meer in slaag om de juiste locatie te vinden. Dat wil niet zeggen dat de gedachte is verdwenen. Ze zit daar nog, ergens te wachten tot de juiste lade wordt geopend. Soms kan dat maanden duren.

Bij de vierde poging is het raak.

‘Is het gelukt om de scheurtjes weg te werken?’

‘Heel goed. De kledingstukken zijn weer als nieuw.’

Het pakje kleren komt op de toonbank terecht. Net als bij de studenten is het verpakt in bruin papier met een juten touwtje eromheen. Tussen het touwtje zit de rekening geschoven. Het is een eenvoudig papiertje waarop in ballen het verschuldigde bedrag staat geschreven.

Ik haal mijn portemonnee tevoorschijn en zoek het juiste bedrag aan munten bij elkaar. ‘Je hebt een leuke winkel hier. Ik heb zelf ook een winkel, in een ander deel van de stad. Ik verkoop stripboeken.’

‘Stripboeken,’ herhaalt hij zacht, alsof het woord een steentje is dat in een meer valt en zachte rimpels trekt.

‘Dat is leuk.’

‘Dank je wel. Om eerlijk te zijn wil ik het allerliefst striptekenaar worden in plaats van stripverkoper. Zoals mijn oom. Maar daar heb ik niet voldoende talent voor. Al zei mijn oom dat het eerder op doorzettingsvermogen aankomt. Daar heb ik weinig aan, want dat bezit ik ook al niet.’

‘Je kan niet kiezen waar je naar verlangt.’

‘Nee. Zo werkt het inderdaad niet. Jammer genoeg.’

Ik richt mijn aandacht op de naaimachine op de werktafel en vraag me af of Yusuke net zo graag kleermaker wilde worden als ik nu striptekenaar. En of hij over de juiste combinatie van talent en doorzettingsvermogen beschikte waaraan het mij ontbreekt.

‘Kan jij daar ook over meespreken?’

Yusuke kijkt me vragend aan.

‘Verlangens die je niet kan kiezen. Heb jij daar misschien ervaring mee?’

‘Natuurlijk! Anders zou ik maar een rare ekster zijn.’

‘Vogel,’ verbeter ik hem, al heb ik daar meteen spijt van.

‘Nee, laat maar. Ekster is goed. Ik vind het zelfs leuker.’

‘Een rare ekster,’ knikt Yusuke.

Ik speel met het papieren pakje kleren in mijn handen. De koebel klingelt. Nieuwe klanten komen de winkel binnen.

‘Een rare ekster,’ herhaal ik. Met die woorden verlaat ik de gezellige zaak en zet koers naar de stripwinkel.